

Abstrakt

Během vlády čečenského prezidenta Ramzama Kadyrova se diskurs islamismu rozšiřuje nad rostoucím množstvím politických a sociálních domén spojujících čečenskou pospolitost v sociálním řádu regulovaném súfijským islámem. Právě toto šíření diskursu islamismu je předmětem analýzy užívající "teorii diskursu" jak ji zformulovali Laclau a Mouffe. Zjišťuje, že existuje komplexní úsilí režimu konstruovat politickou agendu, která čerpá z původně hegemonního chápání islámu v Čečensku, ale současně jej podvrací. Ztělesněním vládnutí a čečenského subjektu v rámci islámského diskursu Kadyrovova vláda formuluje politickou krajinu, která utváří svou autoritu tím, že sama sebe staví do pozice strážce "autentického" čečenského islámu. Tady se režim vztahuje k mocnému diskurzivnímu zdroji tradiční čečenské islámské identity, aby naturalizoval svou autoritu tím, že se spojí se súfijským islámem, historicky vlivným zdrojem čečenské jednoty. Režimní diskurs však umlčuje tradiční chápání i slámu vrostlé do etno-nacionalistického a separatistického diskursu. Taková proměna marginalizuje islámskou rezistenci, kterou měla instalovaná Kadyrovova vláda zničit, a také marginalizuje odpor, s nímž by se prokremelská vláda mohla setkat ze strany svého lidu, který historicky odporoval a velmi strádal za ruské vlády.